Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΆΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΕΙΣΑΓΓΕΛΈΑ
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
της 15ης Απριλίου 2021 [1]

Υπόθεση C-18/20

XY
παρισταμένης της:
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

[αίτηση του Verwaltungsgerichtshof
(Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Πολιτική ασύλου – Αίτηση διεθνούς προστασίας – Επίκληση περιστάσεων που υφίσταντο ήδη πριν από την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου προηγούμενης διαδικασίας ασύλου – Εθνική ρύθμιση αποκλείουσα τη συνεκτίμηση νέων πραγματικών περιστατικών τα οποία δεν προβλήθηκαν στο πλαίσιο της προηγούμενης διαδικασίας από υπαιτιότητα του αιτούντος – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Μεταγενέστερη αίτηση – Άρθρο 40, παράγραφοι 1 έως 4 – Άρθρο 42, παράγραφος 2 – Παραδεκτό – Διαδικαστικοί κανόνες – Αποκλειστικές προθεσμίες – Άρθρο 13, παράγραφος 1 – Δεδικασμένο – Οδηγία 2005/85/ΕΚ – Άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β΄ – Οδηγία 2011/95/ΕΕ – Άρθρο 4, παράγραφος 2»

I. Εισαγωγή

1. Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως υποβλήθηκε από το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, Αυστρία) και αφορά την ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 έως 4, και του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας [2]. Στις πρώτες διατάξεις προβλέπεται, ειδικότερα, η δυνατότητα των κρατών μελών να καθορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας [3] κρίνεται απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου.

2. Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο αναιρετικής διαδικασίας («Revision») μεταξύ του XY, υπηκόου Ιράκ, και της Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Ομοσπονδιακής υπηρεσίας για θέματα αλλοδαπών και ασύλου, Αυστρία, στο εξής: Ομοσπονδιακή υπηρεσία) σχετικά με τη νομιμότητα αποφάσεως του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

[2] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60).

[3] Όπως διευκρινίζεται στο σημείο 26 και την υποσημείωση 7 των παρουσών προτάσεων, μεταγενέστερη αίτηση είναι η νέα αίτηση διεθνούς προστασίας η οποία υποβάλλεται μετά τη λήψη αμετάκλητης αποφάσεως επί προηγούμενης αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

Δικαστηρίου, Αυστρία) με την οποία μεταγενέστερη αίτηση που υπέβαλε ο XY απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, κατά το αυστριακό δίκαιο, λόγω δεδικασμένου. Κατ' ουσίαν, το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι το προβαλλόμενο από τον XY πραγματικό περιστατικό προς στήριξη της μεταγενέστερης αιτήσεώς του –το γεγονός ότι ανέκαθεν ήταν ομοφυλόφιλος– υφίστατο ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας επί της πρώτης αιτήσεώς του διεθνούς προστασίας, ο δε XY δεν το επικαλέστηκε κατά τη διαδικασία αυτή, οπότε το γεγονός αυτό δεν είναι νέο.

3. Στη διαφορά της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της νομιμότητας της κρίσεως αυτής περί απαραδέκτου. Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα με τις προαναφερθείσες διατάξεις της οδηγίας 2013/32 του αυστριακού δικαίου περί δεδικασμένου, επί του οποίου βασίστηκε η εν λόγω απόρριψη, καθώς και των προβλεπόμενων στο αυστριακό δίκαιο εξαιρέσεων από την αρχή αυτή, οι οποίες επιτρέπουν την επίκληση νέων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων. Το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε τρία σχετικά προδικαστικά ερωτήματα.

4. Στο τέλος της αναλύσεώς μου, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους εκτιμώ, καταρχάς, ότι, βάσει του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, μεταγενέστερη αίτηση μπορεί να στηρίζεται σε νέα στοιχεία και πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο *ήδη* κατά τον χρόνο της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως διεθνούς προστασίας, αλλά δεν προβλήθηκαν στο πλαίσιο αυτής (πρώτο προδικαστικό ερώτημα).

5. Περαιτέρω, το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 δεν αντιτίθεται στην επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως στο πλαίσιο *επαναλήψεως της διαδικασίας* επί της προηγούμενης αιτήσεως, όπως η προβλεπόμενη στην αυστριακή νομοθεσία, υπό τον όρο ότι τηρούνται οι επιταγές του κεφαλαίου II της εν λόγω οδηγίας, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει στο πλαίσιο της κύριας δίκης. Επιπλέον, το άρθρο 42, παράγραφος 2, σε συνδυασμό, ιδίως, με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, της ίδιας οδηγίας απαγορεύει τη θέσπιση αποκλειστικών προθεσμιών, όπως αυτές που προβλέπονται στην αυστριακή νομοθεσία (δεύτερο προδικαστικό ερώτημα).

6. Τέλος, σε περίπτωση που ήθελε κριθεί από το αιτούν δικαστήριο ότι η προβλεπόμενη στην αυστριακή νομοθεσία *επανάληψη της διαδικασίας* δεν πληροί τις επιταγές του κεφαλαίου II της οδηγίας 2013/32 και, ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο η μεταγενέστερη αίτηση να εξεταστεί στο πλαίσιο *νέας διοικητικής διαδικασίας*, εκτιμώ ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 αντιτίθεται στην εφαρμογή προϋποθέσεως περί ελλείψεως υπαιτιότητας εκ μέρους του αιτούντος στο πλαίσιο τέτοιας νέας διαδικασίας, παρεκτός εάν η προϋπόθεση αυτή προβλέπεται ρητώς στο εθνικό δίκαιο και πληροί τις απαιτήσεις ασφάλειας δικαίου. Υπό την επιφύλαξη της σχετικής επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, τούτο δεν φαίνεται να ισχύει σε περίπτωση όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης (τρίτο προδικαστικό ερώτημα).

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

1. Η οδηγία 2013/32

7. Η αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32 έχει ως εξής:

«Όταν ο αιτών υποβάλλει νέα αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να απορρίπτουν την αίτηση ως απαράδεκτη με βάση την αρχή του δεδικασμένου.»

8. Το άρθρο 33, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Περιπτώσεις απαράδεκτων αιτήσεων», ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

[…]

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95/ΕΕ [4]· ή

[…]».

9. Το άρθρο 40 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Μεταγενέστερες αιτήσεις», προβλέπει στις παραγράφους 1 έως 4 τα εξής:

«1. Όταν ένα πρόσωπο που έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας σε κράτος μέλος προβαίνει σε περαιτέρω διαβήματα ή υποβάλλει μεταγενέστερη αίτηση στο ίδιο κράτος μέλος, το εν λόγω κράτος μέλος εξετάζει τα περαιτέρω διαβήματα ή τα στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησης στο πλαίσιο της εξέτασης της προηγούμενης αίτησης ή της εξέτασης της αίτησης επανεξέτασης ή του ένδικου μέσου, εφόσον οι αρμόδιες αρχές μπορούν να λάβουν υπόψη τους και να εξετάσουν όλα τα στοιχεία στα οποία βασίζονται τα περαιτέρω διαβήματα ή η μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο αυτό.

2. Κατά τη λήψη απόφασης σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία σύμφωνα με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ), η μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται καταρχήν σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθορισθεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95].

4 Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9).

3. Εάν η προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στην παράγραφο 2 καταλήξει στο συμπέρασμα ότι νέα στοιχεία ή πορίσματα έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95], η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβάλουν άλλους λόγους για την περαιτέρω εξέταση μεταγενέστερης αίτησης.

4. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνο εάν ο συγκεκριμένος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα στοιχεία που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 του παρόντος άρθρου κατά την προηγούμενη διαδικασία, ιδίως με την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 46.»

10. Το άρθρο 42 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Διαδικαστικοί κανόνες», προβλέπει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 40. Οι κανόνες αυτοί μπορούν μεταξύ άλλων:

α) να υποχρεώνουν τον συγκεκριμένο αιτούντα να αναφέρει τα γεγονότα και να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη νέα διαδικασία·

β) να επιτρέπουν τη διεξαγωγή της προκαταρκτικής εξέτασης μόνο βάσει γραπτών παρατηρήσεων χωρίς προσωπική συνέντευξη, εξαιρουμένων των περιπτώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 40, παράγραφος 6.

Οι κανόνες αυτοί δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων σε νέα διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής.»

2. Η οδηγία 2005/85/ΕΚ

11. Η ισχύουσα από τις 21 Ιουλίου 2015 οδηγία 2013/32 κατήργησε και αντικατέστησε την οδηγία 2005/85/ΕΚ[5]. Στην τελευταία αυτή οδηγία, η διάταξη που αντιστοιχούσε στο άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 προβλεπόταν στο άρθρο 34, παράγραφος 2. Η συγκεκριμένη διάταξη όριζε τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 32. Οι κανόνες αυτοί μπορούν μεταξύ άλλων:

α) να υποχρεώνουν τον συγκεκριμένο αιτούντα να αναφέρει τα γεγονότα και να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη νέα διαδικασία·

β) να απαιτούν την υποβολή των νέων πληροφοριών από το συγκεκριμένο αιτούντα εντός προθεσμίας από τη στιγμή κατά την οποία έλαβε τις εν λόγω πληροφορίες·

[5] Οδηγία του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326, σ. 13), η οποία καταργήθηκε με το άρθρο 53 της οδηγίας 2013/32.

γ) να επιτρέπουν τη διεξαγωγή της προκαταρκτικής εξέτασης μόνο βάσει γραπτών παρατηρήσεων χωρίς προσωπική συνέντευξη.

Οι κανόνες δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων άσυλο σε νέα διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής.»

3. Η οδηγία 2011/95

12. Το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95, με τίτλο «Αξιολόγηση των γεγονότων και περιστάσεων», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να κρίνουν ότι εναπόκειται στον αιτούντα να υποβάλει το συντομότερο δυνατόν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για την τεκμηρίωση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Αποτελεί καθήκον των κρατών μελών να αξιολογούν, σε συνεργασία με τον αιτούντα, τα συναφή στοιχεία της αίτησής του.

2. Τα αναφερόμενα στην παράγραφο 1 στοιχεία συνίστανται σε δηλώσεις του αιτούντος και σε όλα τα έγγραφα που έχει ο αιτών στη διάθεσή του σχετικά με την ηλικία του, το προσωπικό του ιστορικό, συμπεριλαμβανομένου του ιστορικού των οικείων συγγενών του, την ταυτότητα, την (τις) ιθαγένεια(-ες), τη (τις) χώρα(-ες) και το (τα) μέρος(-η) προηγούμενης διαμονής του, προηγούμενες αιτήσεις ασύλου, τα δρομολόγια που ακολούθησε, τα ταξιδιωτικά του έγγραφα και τους λόγους για τους οποίους ζητεί διεθνή προστασία.»

Β. Το αυστριακό δίκαιο

1. Ο γενικός νόμος διοικητικής διαδικασίας

13. Τα άρθρα 68 και 69 του Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας, στο εξής: AVG) ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 68:

(1) Οι αιτήσεις ενδιαφερομένων οι οποίες, πλην των περιπτώσεων που προβλέπονται στα άρθρα 69 και 70, αποσκοπούν στην τροποποίηση αποφάσεως η οποία δεν υπόκειται ή δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα πρέπει να απορρίπτονται λόγω δεδικασμένου, όταν η διοίκηση δεν έχει λόγο να εκδώσει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2 έως 4 του παρόντος άρθρου.

[…]

Επανάληψη της διαδικασίας

Άρθρο 69:

(1) γίνεται δεκτή αίτηση του ενδιαφερομένου για επανάληψη διαδικασίας που έχει περατωθεί με απόφαση, όταν η απόφαση αυτή δεν υπόκειται ή δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα και:

[…]

2. όταν προκύπτουν νέα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, χωρίς υπαιτιότητα του ενδιαφερόμενου, δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν κατά την προηγούμενη διαδικασία και τα οποία, εξεταζόμενα μεμονωμένα ή σε σχέση με τα λοιπά πορίσματα της διαδικασίας, θα οδηγούσαν ενδεχομένως σε απόφαση της οποίας το διατακτικό θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο· ή

[…].

(2) Η αίτηση για επανάληψη της διαδικασίας πρέπει να υποβληθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων ενώπιον της διοικητικής αρχής που εξέδωσε την απόφαση. Η προθεσμία εκκινεί από το χρονικό σημείο που ο αιτών έλαβε γνώση του λόγου για επανάληψη της διαδικασίας· ωστόσο, όταν το χρονικό αυτό σημείο τοποθετείται μετά την προφορική κοινοποίηση της αποφάσεως, αλλά πριν από την κοινοποίηση του γραπτού κειμένου της αποφάσεως, η προθεσμία αρχίζει να τρέχει μόνον από της κοινοποιήσεως αυτής. Μετά την πάροδο τριών ετών από την έκδοση της αποφάσεως, αίτηση επαναλήψεως της διαδικασίας δεν μπορεί πλέον να υποβληθεί. Στον αιτούντα εναπόκειται να αποδείξει τις περιστάσεις που αποδεικνύουν την τήρηση της προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος.

[…]»

2. Ο νόμος περί διοικητικής δικονομίας

14. Το άρθρο 32 του Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (νόμου περί διοικητικής δικονομίας, στο εξής: VwGVG) ορίζει τα εξής:

«(1) Γίνεται δεκτή αίτηση διαδίκου για επανάληψη διαδικασίας που περατώθηκε με απόφαση του διοικητικού πρωτοδικείου, όταν

[…]

2. προκύπτουν νέα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, χωρίς υπαιτιότητα του διαδίκου, δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν στο πλαίσιο της προηγούμενης διαδικασίας και τα οποία, εξεταζόμενα μεμονωμένα ή σε σχέση με τα λοιπά πορίσματα της διαδικασίας, θα οδηγούσαν πιθανώς σε απόφαση της οποίας το διατακτικό θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο· ή

[…].

(2) Η αίτηση για επανάληψη της διαδικασίας πρέπει να υποβληθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Η προθεσμία εκκινεί από το χρονικό σημείο που ο αιτών έλαβε γνώση του λόγου για την επανάληψη της διαδικασίας· ωστόσο, όταν το χρονικό αυτό σημείο τοποθετείται μετά την προφορική κοινοποίηση της δικαστικής αποφάσεως, αλλά πριν από την κοινοποίηση του γραπτού κειμένου της αποφάσεως, η προθεσμία αρχίζει να τρέχει μόνον από της κοινοποιήσεως αυτής. Μετά την πάροδο τριών ετών από την έκδοση της αποφάσεως, αίτηση επαναλήψεως της διαδικασίας δεν μπορεί πλέον να υποβληθεί. Στον αιτούντα εναπόκειται να αποδείξει τις περιστάσεις που αποδεικνύουν την τήρηση της προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος.

[…]»

III. Η διαφορά της κύριας δίκης, τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

15. Στις 18 Ιουλίου 2015 ο XY, Ιρακινός υπήκοος και σιίτης μουσουλμάνος στο θρήσκευμα, υπέβαλε μια πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας. Με απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2018, η Ομοσπονδιακή υπηρεσία απέρριψε την αίτηση αυτή. Με απόφαση της 27ης Ιουλίου 2018, το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο) έκρινε αβάσιμη την προσφυγή που άσκησε ο XY κατά της αποφάσεως της Ομοσπονδιακής υπηρεσίας. Η εν λόγω δικαστική απόφαση κατέστη αμετάκλητη [6].

16. Κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 29ης Ιανουαρίου 2018 της Ομοσπονδιακής υπηρεσίας, καθώς και ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού Δικαστηρίου) στο οποίο προσέφυγε ο XY, ο τελευταίος προέβαλε κατ' επανάληψη ως αιτιολογία για την αίτησή του διεθνούς προστασίας κατ' ουσίαν αποκλειστικά το γεγονός ότι, εάν επέστρεφε στο Ιράκ, η ζωή του διέτρεχε κίνδυνο λόγω του ότι είχε αντιταχθεί σε σιιτικές παραστρατιωτικές ομάδες οι οποίες τον είχαν διατάξει να πολεμήσει υπέρ αυτών, καθώς και λόγω της εσωτερικής καταστάσεως στο Ιράκ η οποία ήταν ιδιαιτέρως κακή εξαιτίας του πολέμου.

17. Στις 4 Δεκεμβρίου 2018 ο XY υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας.

18. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, ο XY υποστήριξε ότι, κατά την πρώτη αίτησή του, δεν ανέφερε τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους επεδίωκε να τύχει διεθνούς προστασίας. Συγκεκριμένα, υποστήριξε ότι ήταν ανέκαθεν ομοφυλόφιλος, κάτι που απαγορεύεται στο Ιράκ και «από τη θρησκεία του», και ισχυρίστηκε ότι δεν είχε μέχρι τώρα προβάλει τους πραγματικούς αυτούς λόγους διότι φοβόταν για τη ζωή του. Μόνο μετά την άφιξή του στην Αυστρία και χάρη στη στήριξη ενός συλλόγου με τον οποίο ανέπτυξε σχέσεις τουλάχιστον από τον Ιούνιο του 2018, αντιλήφθηκε ότι δεν είχε τίποτε να φοβηθεί εάν δήλωνε την ομοφυλοφιλία του.

19. Με απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2019 η Ομοσπονδιακή υπηρεσία έκρινε, ειδικότερα, απαράδεκτη τη μεταγενέστερη αίτηση του XY λόγω δεδικασμένου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 68, παράγραφος 1, του AVG.

20. Κατά της αποφάσεως αυτής ο XY άσκησε προσφυγή ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού Δικαστηρίου). Η προσφυγή αυτή, καθ' ο μέρος έβαλλε κατά της απορρίψεως της μεταγενέστερης αιτήσεως, απορρίφθηκε επίσης με απόφαση της 18ης Μαρτίου 2019.

21. Μοναδική αιτιολογία επί της οποίας το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο) στήριξε την επικύρωση της αποφάσεως της Ομοσπονδιακής υπηρεσίας είναι ότι η ομοφυλοφιλία του XY υφίστατο ήδη κατά τον χρόνο της πρώτης διαδικασίας ασύλου και ότι ο XY, μολονότι είχε επίγνωση της ομοφυλοφιλίας του, είχε παραλείψει να την επικαλεστεί ήδη κατά την πρώτη αυτή διαδικασία. Κατά συνέπεια, το δεδικασμένο που παρήγαγε η απόφαση επί της πρώτης αιτήσεως ασύλου κάλυπτε επίσης, κατά το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο), και το συγκεκριμένο πραγματικό στοιχείο.

[6] Ο XY άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού Δικαστηρίου), της 27ης Ιουλίου 2018, ενώπιον του Verfassungsgerichtshof (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Αυστρία). Το δικαστήριο αυτό, με διάταξη της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, αρνήθηκε να αποφανθεί επί της προσφυγής και, με διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 2018, κατόπιν μεταγενέστερης αιτήσεως, εκχώρησε στο Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο) την αρμοδιότητα να εκδικάσει την προσφυγή. Καμία αίτηση αναιρέσεως («Revision») κατά της αποφάσεως αυτής δεν κατατέθηκε στο Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο).

22. Ο XY άσκησε αναίρεση («Revision») ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου).

23. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, ο XY αμφισβητεί ότι η μεταγενέστερη αίτησή του ορθώς κρίθηκε απαράδεκτη, μεταξύ άλλων για τον λόγο ότι η ισχύουσα σχετική αυστριακή νομοθεσία αντιβαίνει στο άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32.

24. Υπό τις περιστάσεις αυτές, με απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019 η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Ιανουαρίου 2020, το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Περιλαμβάνονται στα “νέα στοιχεία” ή “πορίσματα” που “προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα”, κατά το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας [2013/32], ακόμη και περιστάσεις οι οποίες υφίσταντο ήδη πριν ολοκληρωθεί οριστικώς η προηγούμενη διαδικασία ασύλου;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

2) Στην περίπτωση που ανακύπτουν νέα στοιχεία ή αποδεικτικά μέσα τα οποία δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν κατά την προηγούμενη διαδικασία, χωρίς υπαιτιότητα του αλλοδαπού, αρκεί να παρέχεται στον αιτούντα άσυλο η δυνατότητα να ζητήσει την επανάληψη προηγούμενης διαδικασίας η οποία ολοκληρώθηκε οριστικώς;

3) Δύναται η αρμόδια υπηρεσία, όταν ο αιτών άσυλο δεν επικαλέστηκε από δική του υπαιτιότητα, ήδη κατά την προηγούμενη διαδικασία ασύλου, τους νέους λόγους που προβάλλει τώρα για πρώτη φορά, να αρνηθεί την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως βάσει διατάξεως του εθνικού δικαίου στην οποία κατοχυρώνεται μια γενικής ισχύος αρχή της διοικητικής διαδικασίας, μολονότι το κράτος μέλος έχει μεταφέρει πλημμελώς, λόγω μη θεσπίσεως ειδικών διατάξεων, το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 και, ως εκ τούτου, δεν έχει κάνει ρητώς χρήση της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 40, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας να προβλέψει εξαίρεση από την επί της ουσίας εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως;»

25. Η Αυστριακή, η Τσεχική, η Γερμανική, η Γαλλική, η Ουγγρική και η Ολλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις. Οι ίδιοι ενδιαφερόμενοι, πλην της Γαλλικής Κυβερνήσεως, απάντησαν στις γραπτές ερωτήσεις του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2020.

IV. Ανάλυση

26. Ως «μεταγενέστερη αίτηση» νοείται η νέα αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως επί προηγούμενης αιτήσεως διεθνούς προστασίας[7]. Όπως επισημάνθηκε στην εισαγωγή των παρουσών προτάσεων, οι προϋποθέσεις που τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν προκειμένου μια μεταγενέστερη αίτηση να κριθεί απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου προβλέπονται στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, της οδηγίας 2013/32.

27. Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως συνάγεται ότι ο Αυστριακός νομοθέτης δεν έχει θεσπίσει ειδικούς κανόνες για την εφαρμογή του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32. Επομένως, προκειμένου να εκτιμηθεί εάν μεταγενέστερη αίτηση προστασίας είναι απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου εφαρμοστέες είναι οι γενικές διατάξεις του αυστριακού δικαίου που διέπουν τη διοικητική διαδικασία[8]. Με τα τρία προδικαστικά ερωτήματα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν η οδηγία 2013/32 αντιτίθεται στη συγκεκριμένη αυστριακή νομοθεσία.

28. Προκειμένου να απαντηθούν τα υποβληθέντα ερωτήματα, κρίνεται κατ' αρχάς σκόπιμο να αναλυθεί η επίμαχη αυστριακή νομοθεσία, όπως γίνεται αντιληπτή βάσει της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και των διευκρινίσεων που παρέσχε συναφώς η Αυστριακή Κυβέρνηση.

A. Επί της επίμαχης αυστριακής νομοθεσίας

29. Οι εφαρμοστέες διατάξεις της αυστριακής νομοθεσίας προκειμένου να κριθεί εάν μεταγενέστερη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου είναι, αφενός, το άρθρο 68, παράγραφος 1, του AVG και, αφετέρου, το άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του ίδιου νόμου. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών. Παρεμφερείς διατάξεις εφαρμόζονται και στο πλαίσιο των διαδικασιών ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων[9].

30. Κατά το άρθρο 68, παράγραφος 1, του AVG, οι αιτήσεις ενδιαφερομένων για την τροποποίηση αποφάσεως η οποία δεν υπόκειται ή δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα είναι απορριπτέες λόγω δεδικασμένου. Παρέκκλιση από την αρχή αυτή προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG. Τουτέστιν, προκειμένου να καταστεί δυνατή η συνεκτίμηση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων τα οποία υφίσταντο μεν ήδη κατά τον χρόνο εκδόσεως της αμετάκλητης αποφάσεως αλλά τα οποία –χωρίς υπαιτιότητα του ενδιαφερομένου– δεν προβλήθηκαν, η συγκεκριμένη διάταξη προβλέπει, υπό τις εκεί

[7] Βλ. άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32, το οποίο ορίζει την «μεταγενέστερη αίτηση» ως την «περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη τελεσίδικης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, περιλαμβανομένων περιπτώσεων όπου ο αιτών ρητά ανακάλεσε την αίτησή του και περιπτώσεων όπου η αποφαινόμενη αρχή απέρριψε αίτηση μετά από τη σιωπηρή της ανάκληση σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1». Η έννοια της «τελεσίδικης απόφασης» που περιλαμβάνεται στον ορισμό αυτό ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ε', ως «η απόφαση που ορίζει κατά πόσον χορηγείται στον υπήκοο τρίτης χώρας ή στον ανιθαγενή καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95] και η οποία δεν υπόκειται πλέον σε άσκηση ένδικου μέσου στο πλαίσιο του κεφαλαίου V της παρούσας οδηγίας, ασχέτως εάν με την άσκηση τέτοιου ένδικου μέσου οι αιτούντες αποκτούν τη δυνατότητα να παραμένουν στα εν λόγω κράτη μέλη μέχρις ότου εκδοθεί η σχετική απόφαση».

[8] Η Αυστριακή Κυβέρνηση διευκρίνισε ότι ο Αυστριακός νομοθέτης έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η θέσπιση ειδικών διατάξεων για την εξέταση των μεταγενέστερων αιτήσεων διεθνούς προστασίας, καθόσον οι διατάξεις του αυστριακού δικαίου περί διοικητικών διαδικασιών προέβλεπαν μέτρα τα οποία καθιστούν δυνατή την τήρηση των επιταγών του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32.

[9] Κατά το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο των διαδικασιών ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, το άρθρο 68, παράγραφος 1, του AVG εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν, ενώ διάταξη παρεμφερής προς εκείνη του άρθρου 69, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του AVG προβλέπεται στο άρθρο 32, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του VwGVG, που παρετέθη στο σημείο 14 των παρουσών προτάσεων. Στην ανάλυση που ακολουθεί, για λόγους σαφήνειας, γίνεται αναφορά αποκλειστικά στις διατάξεις του AVG.

μνημονευόμενες προϋποθέσεις και τις προϋποθέσεις του άρθρου 69, παράγραφος 2, του AVG, την επανάληψη της ήδη περατωθείσας διαδικασίας. Επομένως, η επανάληψη αυτή της περατωθείσας διαδικασίας καθιστά δυνατή τη μη εφαρμογή της αρχής του δεδικασμένου.

31. Όταν οι ως άνω διατάξεις εφαρμόζονται στο πλαίσιο μεταγενέστερων αιτήσεων, προκύπτουν δύο ζητήματα τα οποία ασκούν επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση.

32. *Πρώτον*, προκειμένου να κριθεί εάν μεταγενέστερη αίτηση είναι απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου κατά την έννοια του άρθρου 68, παράγραφος 1, του AVG, πρέπει να καθοριστεί κατά πόσον η μεταγενέστερη αυτή αίτηση στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία υφίσταντο ήδη *πριν* από την περάτωση της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως (καλούμενα «nova reperta» στο αυστριακό δίκαιο) ή σε πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία ανέκυψαν *μετά* την περάτωση της πρώτης διαδικασίας (τα οποία καλούνται «nova producta» στο αυστριακό δίκαιο).

33. Ειδικότερα, το δεδικασμένο κατά την έννοια του άρθρου 68, παράγραφος 1, του AVG δεν αφορά μεταγενέστερη αίτηση η οποία στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία ανέκυψαν αποκλειστικά *μετά* την περάτωση της διαδικασίας επί της πρώτης αιτήσεως ασύλου («nova producta»). Τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία δεν καλύπτονται από την απόφαση επί της προηγούμενης αιτήσεως και μπορούν, επομένως, να προβληθούν στο πλαίσιο νέας διαδικασίας ως νέα υπόθεση.

34. Αντιθέτως, πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία υφίσταντο ήδη *πριν* από την περάτωση της διαδικασίας επί της πρώτης αιτήσεως («nova reperta») καλύπτονται, κατ' αρχήν, από το δεδικασμένο κατά την έννοια του άρθρου 68, παράγραφος 1, του AVG, ανεξαρτήτως του εάν προβλήθηκαν ή όχι στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής. Εντούτοις, νέα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία υφίσταντο μεν ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας αυτής, αλλά τα οποία, χωρίς υπαιτιότητα του αιτούντος, δεν προβλήθηκαν από αυτόν στο πλαίσιο της ίδιας διαδικασίας, μπορούν να προβληθούν στο πλαίσιο επαναλήψεως της προηγούμενης διαδικασίας εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 69, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του AVG.

35. *Δεύτερον*, από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι υπάρχει διαφορά στη δυνατότητα επίκλησης νέων στοιχείων ή πραγματικών περιστατικών αναλόγως του εάν η μεταγενέστερη αίτηση στηρίζεται σε «nova producta» ή σε «nova reperta». Ειδικότερα, στην περίπτωση μεταγενέστερης αιτήσεως η οποία στηρίζεται σε «nova producta», η εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως πραγματοποιείται στο πλαίσιο *νέας* διοικητικής *διαδικασίας*. Αντιθέτως, στην περίπτωση μεταγενέστερης αιτήσεως η οποία στηρίζεται σε «nova reperta», η μεταγενέστερη αίτηση θα εξεταστεί, εφόσον είναι παραδεκτή σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 69, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του AVG, στο πλαίσιο *επαναλήψεως* της πρώτης διαδικασίας.

36. Η απάντηση στα ως άνω προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί υπό το πρίσμα των δύο αυτών πτυχών της αυστριακής νομοθεσίας.

Β. Επί της ερμηνείας της φράσης «νέα στοιχεία ή πορίσματα [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα», του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 (πρώτο προδικαστικό ερώτημα)

37. Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν η φράση «νέα στοιχεία ή πορίσματα [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα», του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει μόνο στοιχεία ή πορίσματα τα οποία προέκυψαν *μετά* την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως ασύλου ή εάν περιλαμβάνει επίσης και στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο *ήδη* πριν από την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της διαδικασίας αυτής, τα οποία όμως δεν επικαλέστηκε ο αιτών στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας.

38. Κατ' αρχάς, επισημαίνω ότι το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32 καθιερώνει διαδικασία εξετάσεως σε δύο στάδια. Κατά το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, η μεταγενέστερη αίτηση υποβάλλεται καταρχάς σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να διαπιστωθεί εάν είναι παραδεκτή βάσει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της ίδιας οδηγίας.

39. Η προκαταρκτική αυτή εξέταση αποβλέπει στο να καθορισθεί κατά πόσον προέκυψαν ή υποβλήθηκαν νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά από τον αιτούντα, τα οποία αυξάνουν σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις απαιτούμενες προϋποθέσεις ώστε να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία 2011/95. Αν η μεταγενέστερη αίτηση κριθεί παραδεκτή βάσει της εκτιμήσεως αυτής, υποβάλλεται στη συνέχεια, σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, σε επί της ουσίας εξέταση προκειμένου να κριθεί εάν η αίτηση διεθνούς προστασίας πρέπει πράγματι να γίνει δεκτή βάσει της οδηγίας 2011/95.

40. Η έννοια των «νέων στοιχείων ή πορισμάτων [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα» διατυπώνεται, επομένως, στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 στο πλαίσιο της πρώτης αυτής εξέτασης του παραδεκτού. Ειδικότερα, σε περίπτωση που η μεταγενέστερη αίτηση δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο ή πραγματικό γεγονός, θεωρείται απαράδεκτη βάσει της αρχής του δεδικασμένου. Τούτο αποσαφηνίζεται στην αιτιολογική σκέψη 36 της εν λόγω οδηγίας, στην οποία προβλέπεται ότι, όταν ο αιτών υποβάλλει μεταγενέστερη αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία, οπότε τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να απορρίπτουν την αίτηση ως απαράδεκτη με βάση την αρχή του δεδικασμένου [10].

41. Το αιτούν δικαστήριο, με το πρώτο ερώτημά του, ζητεί επομένως, υπό το πρίσμα της αρχής του δεδικασμένου, να διευκρινιστεί κατ' ουσίαν εάν, βάσει της οδηγίας 2013/32, μεταγενέστερη αίτηση θεωρείται παραδεκτή μόνον εφόσον στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία τα οποία ανέκυψαν *μετά* την περάτωση της πρώτης διαδικασίας. Συγκεκριμένα, εάν συντρέχει τέτοια περίπτωση, τούτο θα έχει ως συνέπεια ότι η οδηγία 2013/32 δεν θα αντιτίθεται στην επίμαχη αυστριακή νομοθεσία και, ως εκ τούτου, στην επίμαχη στην κύρια δίκη κρίση περί απαραδέκτου της αιτήσεως. Ειδικότερα, όπως διευκρινίζεται στο σημείο 33 των παρουσών προτάσεων, η

[10] Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει τη σημασία που έχει η αρχή του δεδικασμένου τόσο στην έννομη τάξη της Ένωσης όσο και στις εθνικές έννομες τάξεις. Πράγματι, για τη διασφάλιση τόσο της σταθερότητας του δικαίου και των έννομων σχέσεων όσο και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, απαιτείται να μην μπορούν πλέον να τεθούν υπό αμφισβήτηση δικαστικές αποφάσεις που έχουν καταστεί αμετάκλητες μετά την εξάντληση των προβλεπόμενων ενδίκων μέσων ή μετά την εκπνοή των προθεσμιών που τάσσονται για την άσκηση των ενδίκων αυτών μέσων (βλ. απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2018, XC κ.λπ., C-234/17, EU:C:2018:853, σκέψη 52).

επίμαχη αυστριακή νομοθεσία δεν περιέχει κανέναν περιορισμό του παραδεκτού μεταγενεστέρων αιτήσεων που στηρίζονται σε πραγματικά περιστατικά και στοιχεία τα οποία ανέκυψαν *μετά* την περάτωση της πρώτης διαδικασίας («nova producta»). Δεδομένου ότι το γεγονός που επικαλείται ο XY προς στήριξη της μεταγενέστερης αιτήσεώς του –το ότι ανέκαθεν ήταν ομοφυλόφιλος– υφίστατο ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας επί της πρώτης αιτήσεώς του διεθνούς προστασίας, αλλά ο XY δεν το επικαλέστηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η οδηγία 2013/32 δεν αφορά την περίπτωση αυτή.

42. Κατά τη γνώμη μου, καθώς και κατά την άποψη όλων των διαδίκων πλην της Ουγγρικής Κυβερνήσεως, δεν χωρεί αμφιβολία ότι με τη φράση «νέα στοιχεία ή πορίσματα [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα» στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, νοούνται στοιχεία και πραγματικά περιστατικά τα οποία υπήρχαν *ήδη* πριν από την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της προηγούμενης διαδικασίας ασύλου, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, και, ως εκ τούτου, μεταγενέστερη αίτηση, όπως εκείνη του XY, ερειδόμενη σε τέτοια στοιχεία και πραγματικά περιστατικά, μπορεί να είναι παραδεκτή.

43. Ειδικότερα, αφενός, το γράμμα του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 συνηγορεί υπέρ αυτής της εκδοχής. Τουτέστιν, ουδεμία διάκριση γίνεται ανάλογα με το χρονικό σημείο κατά το οποίο «γεννήθηκαν» τα προβαλλόμενα για πρώτη φορά πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία. Αντιθέτως, οι εν λόγω διατάξεις χρησιμοποιούν τη μακροσκελή φράση «νέα στοιχεία ή πορίσματα [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα», στην οποία μπορεί να περιλαμβάνονται, κατά τη συνήθη σημασία της, τόσο νέα στοιχεία και πραγματικά περιστατικά που γεννώνται *μετά* την έκδοση αμετάκλητης αποφάσεως επί της προηγούμενης αιτήσεως όσο και στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο *ήδη* κατά τον χρόνο της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής.

44. Αφετέρου, η ερμηνεία αυτή είναι ιδιαιτέρως σαφής λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ενσωματώσουν στο εθνικό τους δίκαιο διάταξη προβλέπουσα ότι μεταγενέστερη αίτηση είναι παραδεκτή μόνον εάν ο αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί κατά την πρώτη διαδικασία τα νέα στοιχεία και πραγματικά περιστατικά κατά την έννοια των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 40. Δεν μπορεί, όμως, να προσαφθεί στον αιτούντα ότι, από υπαιτιότητά του, παρέλειψε να επικαλεστεί στοιχεία τα οποία δεν υφίσταντο ακόμη κατά τον χρόνο της πρώτης διαδικασίας. Επομένως, τα νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά στα οποία αναφέρεται το άρθρο 40, παράγραφος 4, πρέπει κατ' ανάγκην να περιλαμβάνουν εκείνα τα στοιχεία τα οποία υφίσταντο ήδη πριν από την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της πρώτης διαδικασίας. Η τελευταία αυτή διάταξη προϋποθέτει, με άλλα λόγια, ότι τα νέα στοιχεία και πραγματικά περιστατικά κατά την έννοια των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 40 υφίσταντο ήδη κατά τον χρόνο της πρώτης διαδικασίας ασύλου.

45. Βάσει των ανωτέρω, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 περιλαμβάνει επίσης και στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα στο πλαίσιο αυτής.

46. Λαμβανομένου υπόψη του σημείου 41 των παρουσών προτάσεων, με την απάντηση αυτή δεν είναι δυνατόν να καθοριστεί εάν η επίμαχη αυστριακή νομοθεσία αντιβαίνει στην οδηγία 2013/32. Χρήζει επομένως απαντήσεως το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το οποίο υποβλήθηκε για την περίπτωση που δοθεί η ως άνω απάντηση.

Γ. Επί της ερμηνείας του άρθρου 40, παράγραφος 3, και του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 (δεύτερο προδικαστικό ερώτημα)

47. Όπως διευκρινίστηκε στα σημεία 38 και 39 των παρουσών προτάσεων, το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 καθιερώνει διαδικασία εξέτασης σε δύο στάδια: την προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθοριστεί εάν η μεταγενέστερη αίτηση είναι παραδεκτή και, κατά περίπτωση, την επί της ουσίας εξέταση προκειμένου να καθοριστεί εάν η μεταγενέστερη αυτή αίτηση πρέπει όντως να γίνει δεκτή βάσει της οδηγίας 2011/95. Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα άπτεται ειδικότερα του δευτέρου αυτού σταδίου της εξετάσεως. Τουτέστιν, με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32[11] έχει την έννοια ότι η επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως την οποία προβλέπει η συγκεκριμένη διάταξη μπορεί να διενεργηθεί στο πλαίσιο *επαναλήψεως* της διαδικασίας επί της προηγούμενης αιτήσεως διεθνούς προστασίας ή εάν η διάταξη αυτή απαιτεί προς τούτο την κίνηση *νέας διαδικασίας*.

48. Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα υποβάλλεται δεδομένου ότι, όπως διευκρινίζεται στο σημείο 35 των παρουσών προτάσεων, κατά την αυστριακή νομοθεσία, μόνον όταν η μεταγενέστερη αίτηση στηρίζεται σε «nova producta», η αίτηση εξετάζεται επί της ουσίας στο πλαίσιο *νέας* διοικητικής *διαδικασίας*. Τουτέστιν, στην περίπτωση μεταγενέστερης αιτήσεως που στηρίζεται σε «nova reperta», η επί της ουσίας εξέταση διενεργείται στο πλαίσιο *επαναλήψεως* της πρώτης διαδικασίας. Στη διαφορά της κύριας δίκης, ο XY ισχυρίζεται ότι η επανάληψη αυτή αντιβαίνει προς την οδηγία 2013/32. Επομένως, με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί εάν τυχόν *επανάληψη* της προηγούμενης διαδικασίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG, είναι σύμφωνη με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32.

49. Κατά τη γνώμη μου, προκειμένου να κριθεί εάν τέτοια επανάληψη της διαδικασίας είναι συμβατή με την οδηγία 2013/32, είναι απαραίτητο να εξεταστεί όχι μόνον η συμβατότητα της εν λόγω επαναλήψεως της διαδικασίας με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της προμνησθείσας οδηγίας (τμήμα 1), αλλά και το συμβατό των εφαρμοστέων κατά την εξέταση του παραδεκτού προϋποθέσεων για να λάβει χώρα η επανάληψη αυτή, προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από την οδηγία 2013/32 συναφώς[12] (τμήμα 2).

[11] Το προδικαστικό ερώτημα, όπως διατυπώθηκε από το αιτούν δικαστήριο, δεν παραπέμπει σε καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης. Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως συνάγεται ωστόσο ότι το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς την ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32.

[12] Όπως θα εξηγήσω, σε σχέση με την τελευταία αυτή εξέταση, πρόκειται για εκτίμηση της συμβατότητας, αφενός, με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, σε συνδυασμό με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, και, αφετέρου, με το άρθρο 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας. Κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο μπορεί, προκειμένου να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο λυσιτελή απάντηση, να λάβει υπόψη του διατάξεις του δικαίου της Ένωσης τις οποίες δεν ανέφερε το εθνικό δικαστήριο στο προδικαστικό ερώτημά του. Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 27ης Μαρτίου 1990, Bagli Pennacchiotti (C-315/88, EU:C:1990:139, σκέψη 10), της 8ης Νοεμβρίου 2007, ING. AUER (C-251/06, EU:C:2007:658, σκέψη 38), και της 7ης Μαρτίου 2017, X και X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, σκέψη 39).

1. Επί της εξετάσεως επί της ουσίας

50. Όσον αφορά την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως, πρέπει να καθοριστεί εάν η οδηγία 2013/32 επιβάλλει την κίνηση *νέας διαδικασίας* προς τούτο ή εάν αρκεί η *επανάληψη της διαδικασίας*, όπως αυτή που προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG.

51. Εκτιμώ ότι η οδηγία 2013/32 δεν επιβάλλει καταρχήν καμία ειδική διαδικασία για την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως.

52. Βεβαίως, είναι αληθές, όπως επισημαίνει η Ολλανδική Κυβέρνηση, ότι το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής αναφέρεται ειδικώς σε «νέα διαδικασία» για την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως. Εντούτοις, σε καμία διάταξη της εν λόγω οδηγίας δεν ορίζεται τι νοείται ως «νέα διαδικασία». Αντιθέτως, το νόημα της φράσεως αυτής μπορεί, κατά τη γνώμη μου, να συναχθεί από το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, καθόσον η τελευταία αυτή διάταξη απαιτεί η επί της ουσίας περαιτέρω εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως να γίνεται σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ της εν λόγω οδηγίας.

53. Κατ' ουσίαν, το κεφάλαιο ΙΙ ορίζει βασικές αρχές και θεμελιώδεις εγγυήσεις τις οποίες τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν κατά την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Από το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 συνάγεται επομένως ότι η εθνική διαδικασία σχετικά με την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως πρέπει να διασφαλίζει τη συνεκτίμηση αυτών των εγγυήσεων και αρχών.

54. Πέραν της απαιτήσεως αυτής, η εν λόγω οδηγία δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη ειδική διαδικασία προς τούτο. Τα κράτη μέλη διαθέτουν επομένως περιθώριο εκτιμήσεως και μπορούν να μεταφέρουν το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 στην έννομη τάξη τους, υπό το πρίσμα των ιδιαιτεροτήτων του εθνικού τους δικαίου[13].

55. Όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η οδηγία 2013/32 επομένως δεν εμποδίζει, καταρχήν, τον εθνικό νομοθέτη, αφενός, από το να προβλέψει νέα διοικητική διαδικασία για τις μεταγενέστερες αιτήσεις που στηρίζονται σε νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία ανέκυψαν αποκλειστικά *μετά* την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της πρώτης διαδικασίας και, αφετέρου, από το να προβλέψει επανάληψη της πρώτης περατωθείσας διαδικασίας για τις μεταγενέστερες αιτήσεις στις οποίες γίνεται επίκληση στοιχείων ή πραγματικών περιστατικών τα οποία υφίσταντο *ήδη* κατά τον χρόνο της πρώτης διαδικασίας, αλλά δεν υποβλήθηκαν στο πλαίσιο αυτής.

56. Τούτου λεχθέντος, το ζήτημα που τίθεται στη συνέχεια είναι εάν τυχόν επανάληψη της διαδικασίας, όπως αυτή που προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG, συνάδει προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

57. Η δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν περιέχει επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τις σχετικές λεπτομέρειες της διαδικασίας επαναλήψεως και, επομένως, δεν είναι δυνατή η διενέργεια τέτοιας εκτιμήσεως, η οποία εναπόκειται, εν πάση περιπτώσει, στο αιτούν δικαστήριο.

[13] Πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, σκέψη 29).

58. Διαπιστώνω, εντούτοις, ότι από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως φαίνεται να προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες σχετικά με τη συμβατότητα της προβλεπόμενης στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG επανάληψης της διαδικασίας προς τις αρχές και τις εγγυήσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο αναφέρει ότι το νομικό καθεστώς του αλλοδαπού ο οποίος έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας, ακόμη και αν πρόκειται για μεταγενέστερη αίτηση, διαφέρει από το νομικό καθεστώς του αλλοδαπού ο οποίος ζητεί την επανάληψη μιας ήδη περατωθείσας διαδικασίας, επί παραδείγματι όσον αφορά την προσωρινή προστασία κατά της απελάσεως ενόσω διαρκεί η διαδικασία.

59. Ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να γίνει αντιληπτή η ως άνω διαπίστωση μπορεί να δημιουργήσει αμφιβολίες. Κατά τη γνώμη μου, η διαφορά ως προς το νομικό καθεστώς στην οποία αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο μπορεί να νοηθεί ως αφορώσα τη διαφοροποίηση που απορρέει από την αυστριακή νομοθεσία αναλόγως του εάν η μεταγενέστερη αίτηση στηρίζεται σε «nova reperta» ή σε «nova producta» και, επομένως, υπό την έννοια ότι ο αιτών που υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση εμπίπτουσα στην τελευταία αυτή κατηγορία υπόκειται σε ευνοϊκότερους κανόνες έναντι εκείνου που υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση εμπίπτουσα στην πρώτη κατηγορία.

60. Εάν η ερμηνεία αυτή είναι ορθή, υπογραμμίζω ότι το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32 δεν αποκλείει κατ' ανάγκην μια τέτοια διαφοροποίηση στο νομικό καθεστώς. Συγκεκριμένα, αφενός, βάσει του άρθρου 5 της οδηγίας 2013/32, τίποτε δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να προβλέπουν ευνοϊκότερες διατάξεις από εκείνες της οδηγίας 2013/32, εφόσον οι διατάξεις αυτές συνάδουν με την οδηγία αυτή. Όσον αφορά, αφετέρου, την προστασία του αιτούντος από την απέλαση κατά τη διάρκεια της εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως, το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32 επιτρέπει πράγματι στα κράτη μέλη να προβλέπουν μικρότερη προστασία για τον συγκεκριμένο αιτούντα σε σχέση με την προστασία που προβλέπεται για εκείνον ο οποίος υπέβαλε πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας[14].

61. Επομένως, μολονότι η αυστριακή νομοθεσία προβλέπει ευνοϊκότερες διατάξεις για μεταγενέστερες αιτήσεις που στηρίζονται σε «nova producta» από τις προβλεπόμενες στην οδηγία 2013/32 για τις μεταγενέστερες αιτήσεις, η συγκεκριμένη οδηγία δεν αντιτίθεται επομένως σε τέτοια ρύθμιση, εφόσον αυτή, όσον αφορά τις μεταγενέστερες αιτήσεις που στηρίζονται σε «nova reperta», πληροί (επίσης) τις (στοιχειώδεις) απαιτήσεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

62. Περαιτέρω, η Αυστριακή Κυβέρνηση διευκρίνισε συναφώς, με την απάντησή της σε ερώτηση του Δικαστηρίου, ότι, όταν μεταγενέστερη αίτηση εξετάζεται επί της ουσίας στο πλαίσιο επαναλήψεως της διαδικασίας, η διοικητική απόφαση που περάτωσε τη σχετική ένδικη διαδικασία ή η αντίστοιχη δικαστική απόφαση καθίσταται ανίσχυρη, και η διαδικασία επαναλαμβάνεται από το στάδιο που προηγείται της εκδόσεως της διοικητικής ή δικαστικής αυτής αποφάσεως και διεξάγεται εκ νέου, οπότε τα νέα επιχειρήματα εξετάζονται πλήρως επί της ουσίας. Επομένως, δεν υπάρχει καμία διαφοροποίηση ανάλογα με το εάν τα νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά είχαν ήδη προβληθεί πριν από το πέρας της πρώτης διαδικασίας ή μόνο μετά από αυτήν. Οι εγγυήσεις και οι αρχές που προβλέπονται στο κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32 τηρούνται πλήρως τόσο στη νέα (δεύτερη) διαδικασία όσο και στην (πρώτη) εκ νέου διεξαχθείσα διαδικασία.

[14] Τουτέστιν, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32, ο αιτών που υπέβαλε πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί, κατ' αρχήν, να παραμείνει στο κράτος μέλος έως ότου η αρμόδια αρχή αποφανθεί επί της αιτήσεώς του. Εντούτοις, όσον αφορά αιτούντα ο οποίος έχει υποβάλει μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας, το άρθρο 41, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 9, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, επιτρέπει στα κράτη μέλη, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει, να παρεκκλίνουν από τον κανόνα του άρθρου 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32.

63. Λαμβανομένης ιδίως υπόψη της ως άνω απαντήσεως, η προβλεπόμενη στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG επανάληψη της διαδικασίας φαίνεται να συνάδει προς τις απαιτήσεις του κεφαλαίου II της οδηγίας 2013/32. Ωστόσο εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει κατά πόσον τούτο ισχύει όντως.

2. Επί της εξετάσεως του παραδεκτού

64. Η οδηγία 2013/32 ορίζει κατά τρόπο εξαντλητικό τις προϋποθέσεις παραδεκτού που επιτρέπεται να καθορίζουν τα κράτη μέλη για τις μεταγενέστερες αιτήσεις[15]. Οι εν λόγω προϋποθέσεις είναι αυτές που ανέφερα στα σημεία 38 έως 39 και 44 των παρουσών προτάσεων και οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, σε συνδυασμό με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας αυτής. Στις προϋποθέσεις αυτές προστίθεται το άρθρο 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, το οποίο προβλέπει διαδικαστικούς κανόνες τους οποίους τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν κατά την εξέταση του παραδεκτού της μεταγενέστερης αιτήσεως.

65. Όπως διευκρινίστηκε στο σημείο 34 των παρουσών προτάσεων, οι προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει η αυστριακή νομοθεσία ορίζονται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, και παράγραφος 2, του AVG. Η παράγραφος 1, σημείο 2, του εν λόγω άρθρου ορίζει ότι η περατωθείσα διαδικασία πρέπει να επαναληφθεί όταν προκύπτουν νέα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία, χωρίς υπαιτιότητα του ενδιαφερομένου, δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν κατά την προηγούμενη διαδικασία και τα οποία, εξεταζόμενα μεμονωμένα ή σε σχέση με τα λοιπά πορίσματα της διαδικασίας, θα είχαν πιθανώς καταλήξει σε απόφαση της οποίας το διατακτικό θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, η αίτηση επαναλήψεως της διαδικασίας πρέπει να υποβληθεί εντός δύο εβδομάδων αφότου ο αιτών έλαβε γνώση του λόγου της επαναλήψεως, μετά δε την πάροδο τριετίας από την έκδοση της αμετάκλητης διοικητικής αποφάσεως δεν χωρεί πλέον αίτηση επαναλήψεως της διαδικασίας.

66. Η συγκεκριμένη αυστριακή διάταξη περιλαμβάνει, κατ’ ουσίαν, τρεις προϋποθέσεις: i) την προϋπόθεση περί πιθανότητας να τροποποιηθεί το αποτέλεσμα της πρώτης περατωθείσας διαδικασίας λαμβανομένων υπόψη των νέων αυτών στοιχείων ή γεγονότων, ii) την έλλειψη υπαιτιότητας του αιτούντος, και iii) τις αποκλειστικές προθεσμίες.

67. Όσον αφορά τη συμβατότητα των προϋποθέσεων αυτών με την οδηγία 2013/32, οι δύο πρώτες φαίνεται ότι συνάδουν πλήρως με τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπονται στο άρθρο 40 της εν λόγω οδηγίας.

68. Ειδικότερα, η πρώτη προϋπόθεση της εθνικής διατάξεως φαίνεται να αντιστοιχεί στην προϋπόθεση του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, και συγκεκριμένα ότι τα νέα στοιχεία ή πορίσματα πρέπει να αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες να πληροί ο αιτών τις προϋποθέσεις ώστε να χαρακτηριστεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας. Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση της εθνικής διατάξεως, αυτή φαίνεται να αντιστοιχεί στο άρθρο 40, παράγραφος 4,

[15] Το σημείο αυτό απορρέει, κατ’ ουσίαν, από το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, το οποίο προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν μεταγενέστερη αίτηση ως απαράδεκτη μόνο στην περίπτωση που αφορά η διάταξη αυτή, η οποία πρέπει επομένως να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, της οδηγίας αυτής. Βλ., στο ίδιο πνεύμα, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Hogan στην υπόθεση LH (Νέα στοιχεία ή πορίσματα) (C-921/19, EU:C:2021:117, σημείο 33).

της οδηγίας 2013/32, το οποίο ορίζει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η εξέταση της αιτήσεως επί της ουσίας είναι δυνατή μόνον εάν ο ενδιαφερόμενος, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί, κατά την προηγούμενη διαδικασία, τα νέα στοιχεία ή πορίσματα [16].

69. Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση του άρθρου 69 του AVG, ήτοι τις αποκλειστικές προθεσμίες, εγείρονται ωστόσο αμφιβολίες, τούτο δε υπό το πρίσμα του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 και όχι τόσο υπό το πρίσμα του άρθρου 40 αυτής.

70. Ειδικότερα, κατ' αρχήν, οι αποκλειστικές προθεσμίες μπορούν να θεωρηθούν τόσο ως προϋπόθεση του παραδεκτού, το συμβατό της οποίας πρέπει να εκτιμηθεί με γνώμονα το εν λόγω άρθρο 40, όσο και ως δικονομικός κανόνας, το συμβατό του οποίου πρέπει να εκτιμηθεί με γνώμονα το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, το οποίο προβλέπει δικονομικούς κανόνες τους οποίους τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν κατά την εξέταση του παραδεκτού.

71. Κατά τη γνώμη μου, αφετηρία για την εξέταση της συγκεκριμένης προϋποθέσεως είναι το άρθρο 40 της εν λόγω οδηγίας. Η ερμηνεία της διατάξεως αυτής είναι σαφής, καθόσον προβλέπει εξαντλητικώς προϋποθέσεις παραδεκτού [17] και δεν διαλαμβάνει προϋπόθεση σχετική με τον καθορισμό των αποκλειστικών προθεσμιών. Φαίνεται επομένως, εκ πρώτης όψεως, ότι η τρίτη προϋπόθεση που προβλέπεται στην αυστριακή νομοθεσία αντιβαίνει προς την οδηγία 2013/32.

72. Εντούτοις, η τρίτη αυτή προϋπόθεση πρέπει επίσης να εξεταστεί και υπό το πρίσμα του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 προκειμένου να καθοριστεί εάν η διάταξη αυτή επιτρέπει πράγματι στα κράτη μέλη να ορίζουν αποκλειστικές προθεσμίες, όπως υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, η Αυστριακή και η Γερμανική Κυβέρνηση.

73. Κατ' αρχάς, δέχομαι ότι, βάσει γραμματικής ερμηνείας, το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 θα μπορούσε να υποδηλώνει ότι επιτρέπει τον ορισμό αποκλειστικών προθεσμιών.

74. Συγκεκριμένα, το πρώτο εδάφιο της διατάξεως αυτής προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες σε σχέση με την προκαταρκτική εξέταση που διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32 και παραθέτει, κατά τρόπο μη εξαντλητικό, δύο παραδείγματα κανόνων που τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν συναφώς [18]. Επιπλέον, το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας ορίζει ότι τα κράτη μέλη δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων σε νέα

[16] Όπως θα εξηγήσω στα σημεία 93 έως 101 των παρουσών προτάσεων, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 αποτελεί διάταξη μη επιτακτικού χαρακτήρα, οπότε είναι απαραίτητο να μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο προκειμένου να εφαρμοστεί η προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας. Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η μεταφορά μιας τέτοιας διατάξεως οδηγίας δεν απαιτεί κατ' ανάγκην τη θέσπιση νέων διατάξεων, στο μέτρο που το εθνικό δίκαιο περιέχει ήδη κανόνα που αντιστοιχεί σε τέτοια διάταξη (πρβλ. απόφαση της 23ης Μαρτίου 1995, Επιτροπή κατά Ελλάδας, C-365/93, EU:C:1995:76, σκέψη 9 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), γεγονός που ισχύει εν προκειμένω σύμφωνα με την Αυστριακή Κυβέρνηση (βλ. υποσημείωση 8 των παρουσών προτάσεων).

[17] Βλ. σημείο 64 και υποσημείωση 15 των παρουσών προτάσεων.

[18] Κατά το άρθρο 42, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, τα κράτη μέλη μπορούν να υποχρεώνουν τον συγκεκριμένο αιτούντα να αναφέρει τα γεγονότα και να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη νέα διαδικασία. Κατά το στοιχείο β' της εν λόγω διατάξεως, τα κράτη μέλη μπορούν να επιτρέπουν τη διεξαγωγή της προκαταρκτικής εξέτασης μόνο βάσει γραπτών παρατηρήσεων χωρίς προσωπική συνέντευξη, με εξαίρεση τις περιπτώσεις του άρθρου 40, παράγραφος 6, της οδηγίας 2013/32.

διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής. Επομένως, το γράμμα του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 αφήνει περιθώριο εκτιμήσεως στα κράτη μέλη για τον καθορισμό διαδικαστικών κανόνων [19].

75. Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, διαπιστώνω εντούτοις ότι, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, το ιστορικό θεσπίσεως του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 –και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή σε σχέση με την προγενέστερη οδηγία– υποδηλώνει σαφώς ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν θέλησε να παράσχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να εξαρτούν το παραδεκτό των μεταγενεστέρων αιτήσεων από την τήρηση προθεσμίας.

76. Συγκεκριμένα, η δυνατότητα αυτή προβλεπόταν στην προϊσχύσασα του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 διάταξη, ήτοι στο άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 2005/85. Η τελευταία αυτή διάταξη παρείχε ρητώς στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ορίζουν προθεσμία για την υποβολή νέων πραγματικών περιστατικών ή στοιχείων, με αφετηρία τον χρόνο κατά τον οποίο οι πληροφορίες αυτές περιήλθαν στον αιτούντα. Η διάταξη αυτή ωστόσο δεν επαναλήφθηκε στο άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 και, κατ' αυτόν τον τρόπο, ο νομοθέτης θέλησε να καταργήσει τη δυνατότητα αυτή. Τούτο συνάγεται σαφώς από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της οδηγίας 2013/32.

77. Αφενός, από έγγραφο συνημμένο στην αρχική πρόταση της οδηγίας 2013/32, στο οποίο η Επιτροπή εκθέτει τους λόγους που υπαγόρευσαν την εν λόγω τροποποίηση, προκύπτει ότι η προγενέστερη διάταξη, η οποία παρείχε στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ορίζουν αποκλειστική προθεσμία, ήτοι το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 2005/85, καταργούνταν προκειμένου να αποφευχθεί ενδεχόμενη σύγκρουση με την αρχή της μη επαναπροωθήσεως [20].

78. Αφετέρου, φαίνεται ότι ο νομοθέτης της Ένωσης –κατά τη νομοθετική διαπραγμάτευση της οδηγίας 2013/32– απέρριψε ρητώς την πρόβλεψη της συγκεκριμένης δυνατότητας στην εν λόγω οδηγία. Συγκεκριμένα, οι αντιπροσωπείες της Γερμανίας, της Γαλλίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρότειναν να συμπεριληφθεί η δυνατότητα

[19] Τούτου λεχθέντος, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει κατ' ουσίαν η Γερμανική Κυβέρνηση, εκτιμώ ότι στο άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 δεν αποτυπώνεται η αρχή της δικονομικής αυτονομίας των κρατών μελών, με αποτέλεσμα να προκύπτει από τη διάταξη αυτή ότι ανατίθεται στα κράτη μέλη, εν ονόματι της δικονομικής αυτονομίας τους, ο ορισμός αποκλειστικών προθεσμιών, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των αρχών της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας. Πράγματι, μολονότι είναι αληθές ότι η διατύπωση του άρθρου 42, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας αυτής είναι ενδεχομένως παρεμφερής με τη διατύπωση της αρχής της δικονομικής αυτονομίας των κρατών μελών, εντούτοις η διάταξη αυτή εντάσσεται σε διαφορετικό πλαίσιο: η αρχή αυτή ισχύει όσον αφορά τους δικονομικούς κανόνες *των ενδίκων προσφυγών* που αποσκοπούν στη διασφάλιση των δικαιωμάτων που οι πολίτες αντλούν από το δίκαιο της Ένωσης (βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 18ης Μαρτίου 2010, Alassini κ.λπ., C-317/08 έως C-320/08, EU:C:2010:146, σκέψη 47), ενώ το άρθρο 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας αφορά *ένα κατά πολύ προγενέστερο στάδιο*, ήτοι την (προκαταρκτική) εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως από την αρμόδια διοικητική αρχή.

[20] Βλ. αιτιολογική έκθεση του Συμβουλίου, κοινή θέση την οποία υιοθέτησε το Συμβούλιο για την έκδοση από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο οδηγίας σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα, της 23ης Οκτωβρίου 2009, 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, διοργανικός φάκελος 2009/0164 (COD). Στην αρχική πρόταση της οδηγίας 2013/32, το περιεχόμενο του άρθρου 42 της οδηγίας 2013/32 προβλεπόταν να περιληφθεί στο άρθρο 36. Σε σχέση με την τελευταία αυτή διάταξη, από το προαναφερθέν παράρτημα προκύπτει ότι «[t]wo changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement […]». Όπως αντιλαμβάνομαι το σημείο αυτό, στον βαθμό που οι απαιτούμενες για την αναγνώριση του καθεστώτος του δικαιούχου διεθνούς προστασίας προϋποθέσεις που προβλέπονται στην οδηγία 2011/95 στηρίζονται στην αρχή της μη επαναπροωθήσεως (βλ. αιτιολογική σκέψη 3 και άρθρο 21 της οδηγίας αυτής), η Επιτροπή επιθυμούσε να αποφευχθεί η περίπτωση κατά την οποία μια μεταγενέστερη αίτηση απορρίπτεται για τον λόγο και μόνον ότι δεν υποβλήθηκε εντός συγκεκριμένης προθεσμίας, ενώ ενδέχετο πράγματι να πληροί τις προβλεπόμενες στην οδηγία 2011/95 προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώριση του καθεστώτος του δικαιούχου διεθνούς προστασίας.

αυτή για τον λόγο ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, θα αντιμετωπίζονταν καλύτερα καταχρηστικές μεταγενέστερες αιτήσεις [21]. Πλην όμως η ως άνω πρόταση δεν οδήγησε στην τροποποίηση της διατάξεως όπως είχε προταθεί από την Επιτροπή.

79. Κατά τη γνώμη μου, η συγκεκριμένη ερμηνεία, η οποία απορρέει από το ιστορικό θεσπίσεως του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, επιρρωννύεται επίσης από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω διάταξη. Ειδικότερα, όπως εκτέθηκε στο σημείο 71 των παρουσών προτάσεων, το άρθρο 40, σε συνδυασμό με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της ως άνω οδηγίας, συνηγορούν ήδη προς αυτή την ερμηνευτική εκδοχή, το ίδιο δε ισχύει και για το άρθρο 41, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.

80. Ειδικότερα, όπως διευκρινίζεται στην υποσημείωση 14 των παρουσών προτάσεων, το άρθρο 41, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32 αφορά τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να εισάγουν εξαίρεση στο δικαίωμα του αιτούντος να παραμείνει στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους κατά τη διάρκεια της εξετάσεως της μεταγενέστερης αιτήσεώς του. Συναφώς, από το άρθρο 41, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 9, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, προκύπτει κατ' ουσίαν ότι, ακόμη και αν υφίσταται κίνδυνος η υποβολή της μεταγενέστερης αιτήσεως να γίνεται για καταχρηστικούς λόγους, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να εισάγουν εξαίρεση στο δικαίωμα παραμονής του αιτούντος στο έδαφός τους *παρά μόνον εάν αυτό δεν συνεπάγεται άμεση ή έμμεση επαναπροώθηση*. Θεωρώ εύλογο να συναχθεί εξ αυτού ότι, βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας, το γεγονός και μόνον ότι μεταγενέστερη αίτηση δεν υποβλήθηκε εντός συγκεκριμένης προθεσμίας δεν μπορεί, κατά μείζονα λόγο, να δικαιολογήσει την απόρριψη της εν λόγω αιτήσεως με γνώμονα τον κίνδυνο παραβιάσεως της ίδιας αυτής αρχής της μη επαναπροωθήσεως.

81. Επομένως, αν και θα ήταν ευκταίο η απαγόρευση προβλέψεως αποκλειστικών προθεσμιών να προέκυπτε σαφέστερα από την οδηγία 2013/32, δεν μπορεί εντούτοις να υποστηριχθεί ότι απόκειται στα κράτη μέλη να ορίζουν τέτοιου είδους προθεσμίες. Πράγματι, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβη σε ηθελημένη επιλογή θεωρώντας ότι η πρόβλεψη τέτοιων προθεσμιών μπορούσε να υπονομεύσει την αρχή της μη επαναπροωθήσεως, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή της εν λόγω οδηγίας [22], και ότι η θεμελιώδης αυτή αρχή πρέπει, λόγω του κινδύνου αυτού, να υπερισχύει.

82. Επομένως, το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, και το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της εν λόγω οδηγίας, έχει την έννοια ότι απαγορεύει την πρόβλεψη αποκλειστικών προθεσμιών αυτών καθεαυτές. Οι προθεσμίες αυτές πρέπει συνεπώς να παραμένουν ανεφάρμοστες. Εντούτοις, στη διαφορά της κύριας δίκης, η μεταγενέστερη αίτηση του XY δεν απορρίφθηκε επί τη βάσει των προθεσμιών αυτών, αλλά με μόνη αιτιολογία το δεδικασμένο.

83. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι δεν επιβάλλει ειδική διαδικασία για την επί της ουσίας εξέταση τυχόν μεταγενέστερων αιτήσεων, υπό τον όρο ότι η

[21] Κοινή συμβολή των αντιπροσωπειών της Γερμανίας, της Γαλλίας και του Ηνωμένου Βασιλείου όσον αφορά τις προτάσεις οδηγίας σχετικά με τους κανόνες για την υποδοχή των αιτούντων άσυλο και των διαδικασιών ασύλου, της 27ης Ιουνίου 2011, 12168/11, ASILE 54. Στο σημείο II.2 της κοινής συμβολής τους, οι ανωτέρω αντιπροσωπείες εξέφρασαν την ανησυχία τους σχετικά με το ζήτημα των καταχρηστικών μεταγενέστερων αιτήσεων. Προς τούτο, υποστήριζαν ότι η οδηγία 2013/32 πρέπει να περιλαμβάνει διατάξεις παρέχουσες στα κράτη μέλη τη δυνατότητα «να αντιμετωπίζουν ευκολότερα και ταχύτερα τις διαδικαστικές παραβάσεις που συνδέονται με τυχόν καταχρηστικές αιτήσεις επανεξέτασης, παραδείγματος χάριν επιτρέποντας τον ορισμό προθεσμίας στους αιτούντες άσυλο για την υποβολή νέων στοιχείων».

[22] Πρβλ. αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας 2013/32.

εθνική διαδικασία, συμπεριλαμβανομένης της επαναλήψεως της διαδικασίας επί προηγούμενης αιτήσεως προστασίας, πληροί τις επιταγές του κεφαλαίου ΙΙ της εν λόγω οδηγίας, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης. Επιπλέον, το άρθρο 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, και το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της ίδιας οδηγίας έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην πρόβλεψη αποκλειστικών προθεσμιών.

Δ. Επί της ερμηνείας του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 (τρίτο προδικαστικό ερώτημα)

84. Δεδομένης της απαντήσεως που προτείνω να δοθεί στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, φρονώ ότι παρέλκει η απάντηση στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

85. Ειδικότερα, το τελευταίο ερώτημα υποβλήθηκε για την περίπτωση που από την απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα προκύψει ότι η προβλεπόμενη στην αυστριακή νομοθεσία *επανάληψη της διαδικασίας* δεν πληροί τις απαιτήσεις που απορρέουν από την οδηγία 2013/32, οπότε όλες οι μεταγενέστερες αιτήσεις που υποβάλλονται στην Αυστρία θα πρέπει να εξετάζονται στο πλαίσιο *νέας* διοικητικής *διαδικασίας*. Πάντως, όπως προεκτέθηκε, υπό την επιφύλαξη της σχετικής εξακριβώσεως από το αιτούν δικαστήριο, η *επανάληψη της διαδικασίας* είναι δυνατή και, κατά συνέπεια, δεν θεωρώ ότι πρέπει να δοθεί σχετική απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα [23].

86. Επομένως, θα απαντήσω στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα μόνο για την περίπτωση που δεν επιβεβαιωθεί από το αιτούν δικαστήριο η παραδοχή μου σχετικά με την αυστριακή νομοθεσία ως προς το σημείο αυτό ή για την περίπτωση που το Δικαστήριο δεν ακολουθήσει την ερμηνεία της οδηγίας 2013/32 που προέκρινα.

87. Με το προδικαστικό αυτό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινισθεί εάν η διοικητική υπηρεσία δύναται, όταν ο αιτών άσυλο, από δική του υπαιτιότητα, δεν επικαλέστηκε κατά την προηγούμενη διαδικασία ασύλου τους νέους λόγους που προβάλλει τώρα για πρώτη φορά, να αρνηθεί την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως βάσει διατάξεως του εθνικού δικαίου στην οποία κατοχυρώνεται μια γενικής ισχύος αρχή της διοικητικής διαδικασίας, μολονότι το κράτος μέλος έχει μεταφέρει πλημμελώς, λόγω μη θεσπίσεως ειδικών διατάξεων, το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 και, ως εκ τούτου, δεν έχει κάνει ρητώς χρήση της δυνατότητας –την οποία του παρέχει το άρθρο 40, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας– να μην εξετάσει περαιτέρω επί της ουσίας τη μεταγενέστερη αίτηση.

88. Το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το συγκεκριμένο ερώτημα, όπως το αντιλαμβάνομαι, είναι το ακόλουθο: όπως ανέλυσα στις παρούσες προτάσεις, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ενσωματώσουν στο εθνικό δίκαιό τους διάταξη προβλέπουσα ότι μεταγενέστερες αιτήσεις είναι παραδεκτές μόνον εάν ο αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί κατά την προηγούμενη διαδικασία νέα στοιχεία και πραγματικά περιστατικά κατά την έννοια των παραγράφων 2 και 3 της διατάξεως αυτής.

[23] Βεβαίως, εκτιμώ ότι οι αποκλειστικές προθεσμίες που προβλέπονται στην αυστριακή νομοθεσία αντιβαίνουν στο άρθρο 42, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, και στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32. Εντούτοις, όπως επισημαίνεται στο σημείο 82 των παρουσών προτάσεων, η αυστριακή νομοθεσία μπορεί να ευθυγραμμιστεί με την οδηγία 2013/32 αφήνοντας ανεφάρμοστες τις συγκεκριμένες προθεσμίες.

89. Στην αυστριακή νομοθεσία, η προϋπόθεση αυτή περί μη υπαιτιότητας προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG. Η συγκεκριμένη διάταξη, ωστόσο, δεν έχει εφαρμογή επί νέων διοικητικών διαδικασιών, καθόσον εφαρμόζεται μόνο στην επανάληψη διαδικασιών που έχουν ήδη περατωθεί με ισχύ δεδικασμένου.

90. Εκκινώντας από την παραδοχή που εκτίθεται στη σκέψη 85 των παρουσών προτάσεων, κατά την οποία μεταγενέστερη αίτηση η οποία στηρίζεται σε «nova reperta» πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο νέας διοικητικής διαδικασίας, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν θα ήταν δυνατόν να ελεγχθεί προσηκόντως η συνδρομή υπαιτιότητας στο πλαίσιο τέτοιας νέας διαδικασίας. Συγκεκριμένα, τυχόν μη δυνατότητα διενέργειας ελέγχου θα είχε ως συνέπεια μεταγενέστερη αίτηση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, να πρέπει επίσης να κριθεί παραδεκτή και να αποτελέσει αντικείμενο επί της ουσίας εξετάσεως όταν ο αιτών δεν προέβαλε από δική του υπαιτιότητα κατά την προηγούμενη διαδικασία τα στοιχεία ή τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προβάλλονται τώρα για πρώτη φορά. Στη διαφορά της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο φαίνεται πράγματι να εκτιμά ότι ο XY υπέπεσε σε σφάλμα παραλείποντας να επικαλεστεί τον γενετήσιο προσανατολισμό του κατά τη διαδικασία επί της πρώτης αιτήσεώς του διεθνούς προστασίας.

91. Υπό αυτό ακριβώς το πλαίσιο, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν είναι δυνατόν να λαμβάνεται επίσης υπόψη και ο έλεγχος της συνδρομής υπαιτιότητας κατά την εξέταση του παραδεκτού των μεταγενεστέρων αιτήσεων που στηρίζονται σε «nova reperta» στο πλαίσιο νέας διοικητικής διαδικασίας.

92. Κατά τη γνώμη μου, στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση, υπό την επιφύλαξη σχετικής επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο.

93. Ειδικότερα, *πρώτον*, εκτιμώ ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 πρέπει να ερμηνευθεί ως διάταξη *μη επιτακτικού χαρακτήρα*, οπότε πρέπει να μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο προκειμένου να είναι δυνατή η εφαρμογή της προβλεπόμενης από αυτήν προϋποθέσεως περί μη υπαιτιότητας.

94. Επομένως, δεν συμφωνώ με την ερμηνεία που προτείνει επ' αυτού η Ολλανδική Κυβέρνηση. Η εν λόγω κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το στοιχείο της μη υπαιτιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 αποτελεί εγγενή προϋπόθεση της έννοιας «νέα στοιχεία ή πορίσματα» κατά το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της εν λόγω οδηγίας, οπότε τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν την περαιτέρω εξέταση της αιτήσεως *μόνον* εφόσον ο οικείος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα εν λόγω στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά κατά την προηγούμενη διαδικασία. Κατά την ίδια κυβέρνηση, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας συνιστά απλώς αποσαφήνιση του συγκεκριμένου σημείου και, επομένως, η μεταφορά της εν λόγω παραγράφου στο εσωτερικό δίκαιο δεν είναι αναγκαία για την εφαρμογή της προϋποθέσεως περί μη υπαιτιότητας. Προς στήριξη της θέσεώς της, η Ολλανδική Κυβέρνηση προέβαλε διάφορα επιχειρήματα αντλούμενα, κατ' ουσίαν, αφενός, από το άρθρο 40, παράγραφος 4, και, αφετέρου, από την υποχρέωση του αιτούντος να συνεργάζεται με τις αρμόδιες αρχές.

95. Κατά τη γνώμη μου, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

96. Ειδικότερα, όσον αφορά κατ' αρχάς το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32, διαπιστώνω ότι, καίτοι υφίσταται απόκλιση μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων της συγκεκριμένης διατάξεως, εντούτοις στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι αποδόσεις αυτές συνηγορούν υπέρ της απόψεως ότι πρόκειται για διάταξη μη επιτακτικού χαρακτήρα.

97. Συγκεκριμένα, η συντριπτική πλειοψηφία των γλωσσικών αποδόσεων, ήτοι είκοσι γλωσσικές αποδόσεις, συμπεριλαμβανομένης της απόδοσης στη γαλλική γλώσσα[24], προβλέπουν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο μια διάταξη μη επιτακτικού χαρακτήρα. Τουτέστιν, η απόδοση στη γαλλική γλώσσα ορίζει ότι τα κράτη μέλη «peuvent prévoir» [μπορούν να προβλέπουν] την προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας του αιτούντος, διατύπωση που καταδεικνύει σαφώς ότι πρόκειται για *ευχέρεια*.

98. Πράγματι, μόνον η απόδοση του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 στην τσεχική γλώσσα έχει αντίθετο περιεχόμενο, καθόσον, στη συγκεκριμένη απόδοση, το εν λόγω άρθρο προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν την περαιτέρω εξέταση της αιτήσεως *μόνον* εάν ο οικείος αιτών δεν έχει υποπέσει σε σφάλμα[25]. Δύο δε γλωσσικές αποδόσεις είναι, από την πλευρά τους, διφορούμενες, καθόσον μπορούν να γίνουν αντιληπτές είτε όπως η απόδοση στη γαλλική γλώσσα είτε όπως η απόδοση στην τσεχική γλώσσα[26].

99. Κατά τη γνώμη μου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απόδοση του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 στην τσεχική γλώσσα δεν συνιστά απλώς μεταφραστικό σφάλμα, με αποτέλεσμα μια αμιγώς γραμματική ερμηνεία που στηρίζεται σε (όλες) τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις της διατάξεως αυτής να μην μπορεί, αυτή καθεαυτήν, να είναι οριστική, εν πάση περιπτώσει, μια ερμηνεία στηριζόμενη σε άλλα ερμηνευτικά στοιχεία[27] δεν επιρρωννύει την ερμηνεία που προτείνει η Ολλανδική Κυβέρνηση.

[24] Πρόκειται για το σύνολο των γλωσσικών αποδόσεων πλην των αποδόσεων στη βουλγαρική, την τσεχική και την ιταλική γλώσσα.

[25] Η συγκεκριμένη διάταξη στην τσεχική γλώσσα ορίζει τα εξής: «Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku […]».

[26] Πρόκειται για τις γλωσσικές αποδόσεις στη βουλγαρική γλώσσα («Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура […]») και στην ιταλική γλώσσα («Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando […]).

[27] Κατά πάγια νομολογία, η διατύπωση που χρησιμοποιήθηκε σε μία από τις γλωσσικές αποδόσεις διατάξεως του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως μοναδική βάση για την ερμηνεία της διατάξεως αυτής ούτε μπορεί να της δοθεί, συναφώς, προτεραιότητα σε σχέση με τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις. Συγκεκριμένα, μια τέτοια προσέγγιση θα ήταν ασύμβατη με την επιταγή ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση της 26ης Απριλίου 2012, DR και TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ δύο γλωσσικών αποδόσεων διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται με κριτήριο το πλαίσιο και τον σκοπό της κανονιστικής ρύθμισης της οποίας αποτελεί στοιχείο (βλ. απόφαση της 26ης Απριλίου 2012, DR και TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

100. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τις προπαρασκευαστικές εργασίες του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 φαίνεται να υποδηλώνεται η βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να παράσχει όντως ευχέρεια με τη διάταξη αυτή [28].

101. Το γεγονός ότι η οδηγία 2013/32 επιδιώκει γενικό σκοπό ταχείας διεκπεραίωσης [29] και ότι η εξέταση του παραδεκτού που προβλέπεται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, της οδηγίας 2013/32 αποσκοπεί στον μετριασμό της υποχρεώσεως του κράτους μέλους να προβεί στην επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως [30] δεν μπορεί να καταλήξει σε αντίθετο αποτέλεσμα.

102. Απορριπτέα είναι επίσης τα επιχειρήματα σχετικά με την υποχρέωση του αιτούντος να συνεργαστεί με τις αρμόδιες αρχές. Ειδικότερα, τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται στο γεγονός ότι ο αιτών, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, υπέχει υποχρέωση συνεργασίας με τις αρμόδιες αρχές προκειμένου να διαπιστωθούν τα στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95, συμπεριλαμβανομένων των λόγων επί των οποίων βασίζεται η αίτηση διεθνούς προστασίας.

103. Επ’ αυτού, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η συγκεκριμένη υποχρέωση θα στερούνταν νοήματος σε περίπτωση που οποιοδήποτε στοιχείο του οποίου δεν έγινε επίκληση στο πλαίσιο της πρώτης αιτήσεως διεθνούς προστασίας –είτε αυτό οφείλεται σε υπαιτιότητα του αιτούντος είτε όχι– οδηγούσε στην περαιτέρω εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως. Πέραν του ότι μια τέτοια ερμηνεία θα υπονόμευε την ευχέρεια που το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 παρέχει στα κράτη μέλη, δεν είναι εν πάση περιπτώσει αληθές ότι η υποχρέωση συνεργασίας θα καθίστατο άνευ νοήματος, παρεκτός εάν εφαρμοζόταν μια προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας. Πράγματι, η οδηγία 2011/95 και η οδηγία 2013/32 προβλέπουν ρητώς διάφορες συνέπειες τις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να αντλήσουν από τη μη τήρηση της υποχρεώσεως αυτής [31], εξ αυτών όμως δεν συνάγεται υποχρέωση των κρατών μελών να κρίνουν τη μεταγενέστερη αίτηση απαράδεκτη.

[28] Τουτέστιν, στην αρχική πρόταση της οδηγίας 2013/32, το άρθρο 35, παράγραφος 6, το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 40, παράγραφος 4, στην έκδοση που εγκρίθηκε, διατυπώθηκε πράγματι υπό την έννοια που προτείνει η Ολλανδική Κυβέρνηση [Πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Οκτωβρίου 2009, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας στα κράτη μέλη, COM(2009) 554 τελικό]. Ωστόσο, κατά τις διαπραγματεύσεις για τη θέσπιση της οδηγίας 2013/32, το Κοινοβούλιο πρότεινε την πλήρη κατάργηση της διατάξεως αυτής, με την αιτιολογία ότι, «[τ]α κράτη μέλη δεν θα πρέπει να αρνούνται συστηματικά την εξέταση μιας μεταγενέστερης αίτησης, με το πρόσχημα ότι ο αιτών επικαλέσθηκε νέα στοιχεία ή γεγονότα κατά την προηγούμενη διαδικασία ή κατά την προσφυγή του. Ο αυτοματισμός αυτός θα μπορούσε να οδηγήσει σε παραβίαση της αρχής της μη επαναπροώθησης» [βλ. αιτιολόγηση της τροπολογίας 88 στην έκθεση του Κοινοβουλίου, της 24ης Μαρτίου 2011, σχετικά με την πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου που αφορά τις ελάχιστες απαιτήσεις για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (A7-0085/2011)]. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο, με την κοινή του θέση, τροποποίησε την αρχική διατύπωση του άρθρου 40, παράγραφος 4, καταλήγοντας στην τελικώς εγκριθείσα εκδοχή [Θέση (ΕΕ) 7/2013 του Συμβουλίου σε πρώτη ανάγνωση για την έκδοση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, η οποία εγκρίθηκε στις 6 Ιουνίου 2013 (ΕΕ 2013, C 179 E, σ. 27)]. Εξ όσων γνωρίζω, από τις προπαρασκευαστικές εργασίες δεν προκύπτει καμία συγκεκριμένη εξήγηση σχετικά με την τροποποίηση αυτή. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη των ανησυχιών που εκφράστηκαν από το Κοινοβούλιο σχετικά με την αρχή της μη επαναπροωθήσεως, είναι εύλογο να συναχθεί ότι αυτός είναι ο δικαιολογητικός λόγος για την τροποποίηση του γράμματος του άρθρου 40, παράγραφος 4, με την οποία συντάχθηκαν τότε η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο.

[29] Βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, σκέψη 100).

[30] Πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[31] Συγκεκριμένα, επισημαίνω, αφενός, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, της οδηγίας 2013/32, τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν ότι ο αιτών έχει ανακαλέσει σιωπηρά την αίτησή του για διεθνή προστασία ή έχει υπαναχωρήσει από αυτήν, όταν διαπιστώνεται ότι δεν ανταποκρίθηκε σε αιτήματα για παροχή πληροφοριών με ουσιώδη σημασία για την αίτησή του σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 4 της οδηγίας 2011/95. Αφετέρου, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, της τελευταίας αυτής οδηγίας, το γεγονός ότι ορισμένα στοιχεία δεν προβλήθηκαν προηγουμένως μπορεί, κατά τη γνώμη μου, να ληφθεί υπόψη κατά την επιμέρους αξιολόγηση της αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

104. Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 πρέπει να ερμηνευθεί ως διάταξη μη *επιτακτικού χαρακτήρα*, οπότε είναι απαραίτητο να μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο προκειμένου να εφαρμοστεί η προβλεπόμενη από αυτήν προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας.

105. Συναφώς, φαίνεται, *δεύτερον*, ότι, όσον αφορά τις νέες διοικητικές διαδικασίες, η προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 δεν μεταφέρθηκε στο αυστριακό δίκαιο κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στις επιταγές του δικαίου της Ένωσης.

106. Ειδικότερα, κατά πάγια νομολογία, ναι μεν η μεταφορά οδηγίας στο εθνικό δίκαιο δεν απαιτεί κατ' ανάγκην νομοθετική ενέργεια σε κάθε κράτος μέλος, είναι ωστόσο απαραίτητο το συγκεκριμένο εθνικό δίκαιο να εξασφαλίζει πράγματι την πλήρη εφαρμογή της συγκεκριμένης οδηγίας, η νομική κατάσταση που διαμορφώνεται βάσει του δικαίου αυτού να είναι αρκετά ακριβής και σαφής και οι δικαιούχοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους [32]. Επομένως, οι διατάξεις των οδηγιών πρέπει να τίθενται σε εφαρμογή κατά τρόπο που να παράγει αναμφισβητήτως δεσμευτικά αποτελέσματα, με την εξειδίκευση, την ακρίβεια και τη σαφήνεια που απαιτούνται προκειμένου να ικανοποιείται η απαίτηση ασφαλείας δικαίου [33].

107. Συναφώς, και υπό την επιφύλαξη της σχετικής επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, εκτιμώ ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 δεν μεταφέρθηκε στο αυστριακό δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο με τις επιταγές αυτές όσον αφορά τις νέες διοικητικές διαδικασίες. Επομένως, από το άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG δεν προκύπτει ότι η προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή ισχύει επίσης και για την εξέταση του παραδεκτού μεταγενέστερων αιτήσεων στο πλαίσιο ειδικών διαδικασιών πλην της επαναλήψεως μιας πρώτης περατωθείσας με ισχύ δεδικασμένου διαδικασίας.

108. *Τρίτον*, και κυρίως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, αποκλείεται η εφαρμογή εις βάρος ιδιώτη διατάξεως της οποίας η πλήρης μεταφορά στο εθνικό δίκαιο δεν έχει πραγματοποιηθεί [34]. Όπως, όμως, και το αιτούν δικαστήριο, εκτιμώ ότι αυτή ακριβώς είναι η συνέπεια μιας ερμηνείας κατά την οποία η προβλεπόμενη στο άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας εφαρμόζεται στο πλαίσιο νέας διοικητικής διαδικασίας, έστω και αν το εθνικό δίκαιο δεν την προβλέπει.

109. Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Γερμανικής Κυβερνήσεως, το γεγονός ότι το στοιχείο της υπαιτιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG αποτυπώνει μια αρχή γενικής ισχύος στην αυστριακή διοικητική διαδικασία, καθόσον εκφράζει μια πτυχή της αρχής του δεδικασμένου, δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε αντίθετο αποτέλεσμα. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 ρυθμίζει την αρχή αυτή στο πλαίσιο μεταγενέστερων αιτήσεων, διότι από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με τις παραγράφους 2 και 3 του εν λόγω άρθρου 40, συνάγεται ότι, όταν πρόκειται για νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο ήδη κατά τον χρόνο της πρώτης διαδικασίας και τα οποία, από υπαιτιότητα του αιτούντος, δεν προβλήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η αρχή του δεδικασμένου καλύπτει τέτοια νέα στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά μόνον εφόσον το εθνικό δίκαιο το προβλέπει.

[32] Βλ. απόφαση της 23ης Μαρτίου 1995, Επιτροπή κατά Ελλάδας (C-365/93, EU:C:1995:76, σκέψη 9 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[33] Βλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (C-277/13, EU:C:2014:2208, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[34] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

110. Βάσει των ανωτέρω, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι η προβλεπόμενη σε αυτό προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας δεν μπορεί να εφαρμοστεί στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, παρεκτός εάν η συγκεκριμένη προϋπόθεση προβλέπεται ρητώς στο εθνικό δίκαιο και πληροί τις απαιτήσεις ασφάλειας δικαίου, όπερ, υπό την επιφύλαξη της σχετικής επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, φαίνεται να μην ισχύει σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.

V. Πρόταση

111. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα του Verwaltungsgerichtshof (Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία) ως εξής:

1) η φράση «νέα στοιχεία ή πορίσματα [τα οποία] προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα» στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει επίσης και στοιχεία ή πραγματικά περιστατικά τα οποία υφίσταντο ήδη πριν από την περάτωση με ισχύ δεδικασμένου της διαδικασίας με αντικείμενο προγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα στο πλαίσιο της τελευταίας.

2) Το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι για την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως δεν απαιτεί ειδική διαδικασία, υπό τον όρο ότι η εθνική διαδικασία πληροί τις απαιτήσεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας αυτής. Το άρθρο 42, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, και το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της ίδιας οδηγίας έχει την έννοια ότι απαγορεύει την πρόβλεψη αποκλειστικών προθεσμιών αυτών καθεαυτές.

3) Το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι η προβλεπόμενη σε αυτό προϋπόθεση περί μη υπαιτιότητας δεν μπορεί να εφαρμοστεί στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, παρεκτός εάν η προϋπόθεση αυτή προβλέπεται ρητώς στο εθνικό δίκαιο και πληροί τις απαιτήσεις ασφάλειας δικαίου. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει κατά πόσο συντρέχει τέτοια περίπτωση στην υπόθεση της κύριας δίκης.